

Zahřívací 2006

aneb

*...jak se dá na jaře nádherně
zmrznout...*

Zahřívací

24. - 26.3

Tak vám tedy přeji pěknou tu část dne, ve které jste se rozhodli číst tento skvost literatury. Akce, o které se zde dočtete je již druhou letošní výpravou za poznáním (toho, že je sníh i letos studený a jarní déšť je mokrý a rozhodně nehřeje). Snad proto byla nazvána Zahřívací. To by myslím jako úvod mohlo stačit. A teď vzhůru do děje...

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	77	0	0	5

Tak, základ zprávy píšu dneska já, Viktor. Probudil jsem se v ubytovně v Jihlavě trochu později než jsem zvyklý, až v 5:45. Protože jsme s tím ale s Digem večer počítali, mám u sebe jeho Psionek, (rozuměj PSION computer) takže můžu čas do probuzení ostatních užitečně využít k přenesení čerstvě nabytých dojmů do kilobajtů.

Vkt.

Probuzení ostatních Viktor urychloval hbitým a hlasitým ťukáním do Psionku, takže se čas do probuzení výrazně zkrátil. ☺

Mch.

Ale popořádku. Nejdřív výjezd z Vinohrad. Probíhal celkem normálně. Nebýt toho, že Hanku začalo znenadání bolet koleno nic zvláštního by se nestalo.

Vkt.

Bylo to k zbláznění. V okamžiku odjezdu jsem nevěděla jak sejdu ze schodů

☺ Viktor se galantně ujal mého kola a já jela výtahem s bagáží. Hnk.

Já, Dig, Hanka, Jarka a nováček Michal jsme vyrazili asi v 16.30 ku Hlavnímu nádraží. Po mojí oblíbené trase Polská - Třebízského - Vinohradská - Wilsonova (magistrála) - nádraží.

Dojeli jsme v pořádku na nádraží. Co teď? Někoho napadlo, asi Diga, že by nebylo špatné zjistit ze kterého nástupiště nám to jede. Trestná výprava vyslaná do haly

k info tabulím byla sestavena vzápětí - Hanka, Jarka a já jako zástupce silnějšího pohlaví.

Vkt.

Nejen pohlaví! ...

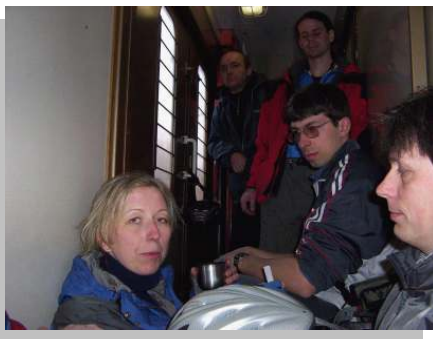
Dig.

Sundal jsem si přilbu, přece s ní nepůjdu mezi lidi. To jsem ovšem neměl dělat. Hanka mi hned otevřeně řekla, že mi to v helmě slušelo víc. No a Jarka s ní okamžitě a ráda souhlasila. Jak to jako mám pochopit? No, ale aby se za mně holky nestyděly, podlehnul jsem jim a zase si jí nasadil zpátky.

Jarka ještě navrhla, že by si mě mohly obě vzít mezi sebe a zaháknout se na mě, ale já jsem to ve své přirozené plaché blbosti odmítnul. Představa to byla, pravda, víc než hezká, ale kdo ví, kdo by nás mohl vidět. Třeba Jarčín Martin, který jí přijde vyprovodit. Nevím. Třeba by s námi Jarku potom nepustil...

No tak jsme šli. Lidí všude jako po výbuchu, ještě že jsme měli ty helmy. Alespoň jsme se viděli. Ještě než jsme se ocitli na dohled od tabulí, postarala se opět Jarka o příjemné zpestření. Zjistila, že někde zapoměla peněženku. S penězma. Co teď? Zpátky na Vinohrady, kde je nejspíš ponechána, to už nejde, bude to muset řešit jinou cestou. Třeba dopředu... Nabízím se půjčkou, Hanka taky, ale v Jarce to nezanechává stopy. Našla vlastní řešení. Martin. Zavolala mu a už to jelo. Přes tuto zajímavost Hanka zjistila číslo nástupiště a poohlíželi jsme se po zbytku. Tento měl sestávat z Tomáše a dvou Honzů. Zrada. Oni nás už předběhli, a právě se nalézají na 3. nástupišti. Tak pro kola. Vracíme se zpátky, sedláme kola a hurá k vlaku. Vlak už je tam taky. Jdu k Tomášovi nahoru na plošinu a skládáme kola. A jako vždy se snažíme nacpat větší objem do menšího. Sice se nám zdá, že to nemůže vyjít, ale Dig nás uklidňuje. Poslední kolo pokládáme nahoru na ostatní a je hotovo. Zbývá členové výpravy šli mezitím zabrat místo. Dobrý nápad, bohužel ale přišel dost pozdě. Prý už je plno. Nevadí. Na poslední chvíli nastupujeme do vlaku, zastavujeme se hned u dveří a odpočíváme. V touze po něčem pohodlnějším se ale za chvíli přesunujeme do útrob vagonu. I ten je ale plný, takže zůstáváme u vrat služebního vozu

Usedáme v uličce a snažíme se o zábavu. Někdy to dře, čas pomalu ubíhá. Tomáš posílá kolovat svůj vyhlášený grog, Hanka zase další kulinářský, a alespoň za sebe musím konstatovat, velice úspěšný pokus. Někdo začal mluvit o vodě, Michal o tom, že Otava je moc hezká řeka. A už to měl. Dostal za úkol zařídit vodu. Má se na mysli splavení nějaké řeky za rozumného počasí, v části roku k tomu vybízející. To je ta iniciativa.

Někde cestou se na nějaké zastávce vyprázdnilo nám nejbližší kupé, tak jsme se tam rádi hned přesunuli. Bylo sice pro vozičkáře a kočárky, takže mělo jen polovinu sedadel, ale zlepšení to bylo víc než výrazné. Alespoň jsme na sebe viděli a navzájem se slyšeli. Ale stejně nejvíc akusticky dominoval Dig. Když tak rád vypráví, tak proč mu to nedopřát. Vkt.

To jako nejvyšší a nejužasnější přeci musím ... ☺

Dig.

Okny jsme sledovali vzrůstající množství sněhu, občas jsme jimi pustili dovnitř trochu vzduchu. Čas příjemně plynul, světla venku ubývalo a my

jsme všichni doufali, že se už blíží Jihlava. Teď zvědavý čtenář asi tuší nějaký zádrhel, nějakou zradu. Omyl. Čtenář má buď příliš bujnou fantazii, nebo nevěří Českým drahám.

Vkt.

Nebo četl naše minulé zprávy ...

Dig.

Do Jihlavy jsme dorazili v pořádku, kola složili na snižák a bylo to. Teď už jenom to ubytování. Tomáš, navigátor, který v Praze zapomněl mapy a trasovníky, se telefonicky informuje kudy kam. Z nádraží na první kruháč, rovně, na dalším doleva a na světelné křižovatce znova doleva. Tolik teorie. Hned před nádražím to nevypadá tak jednoduše. Ale potom se teorie sešla s praxí a v pořádku bez bloudění jsme dorazili na místo - k obchodu s nábytkem.

Vkt.

Zvlášť k tomu přispělo to, že šéf ubytovny nám jel autem naproti a navedl nás až na místo. Tedy doprovodné auto – to tu ještě nebylo. Připadal jsem si jak letadlo na runway, před kterým jede auto s nápisem follow me... Dig.

Cože? Doprovodné auto? To jsem nevěděl a neviděl. Já jsem jel vzadu. Ach jo.

Vkt.

Já byla jak jinak taky úplně vzadu. A s jazykem na vestě jsem se snažila neztratit z dohledu rychle ujíždějící skupinu stíhající navigační vozidlo. Hnk.

Nás v zádu cestou přivítali místní kluci házením ledových koulí...vzpomněl jsem si na historiky jednoho cyklisty z Maroka, kde po cyklistech členové kmenu Berberů metají kameny ☺. Nejsme na tom ještě tak špatně ... Mch.

No nic. Jsme na místě.

Chvilu to vypadalo že budeme spát v tom obchodě. Ale ne. Tady budou jenom naše kolečka. Díky Jarčině výmluvnosti (mlela něco o ceně našich přibližovadel a jejich výstroje) se kola přesunula do bezpečnějšího skladu a už se šlo na ubytovnu. Hurá. Ubytovna Delvita. Docela slušné. Jenom to rozdělení do pokojů. Manželé Mayerovi, to je logické. No a potom do jednoho pokoje chlapi a do celého druhého Jarka. Ta s námi spát chtěla, to jenom my a zejména já jsme se tak dlouho rozhodovali, že to dopadlo takhle. Tak zase nic. Dobrou noc.

Ba ne. Ještě ne. Ještě jsme se šli najíst. A hlavně napít. Dig tady zná jednu osobu ženského pohlaví, se kterou jsme měli jít pařit. Jenže mu nebere telefon. A pořad ne. Tak jdeme sami, třeba to vezme později. Našli jsme Smichovskou hospodu. Spíš pajzl. Oznámili jsme, že budeme všichni jíst. Ale já jsem nechtěl nic. To bylo řečí. Tak jsem si radši objednal topinku, nebo bych snad poznal první Jihlavskou defenestraci. Bylo to ale přizemí, tak by se vlastně nic nestalo. Přinesli piva a bavili jsme se. Digova známá pořad nechtěla brát telefon, až Diga napadlo proč. Dilem osudu se stalo, že se jí snaží volat na pevnou linku do práce, což v pátek v devět hodin večer neslibuje velkou nadějí na úspěch. Číslo jinych linek má ve svém mobilu, který

ovšem vesele leží vypnutý na Vinohradech. Tak nic. Pařit se nebude. Dojídáme, dopijíme, platíme, odcházíme. Vrátili jsme se na ubytovnu, kde s lítostí zjišťuji, že si to Jarka nerozmyslela a i nadále trvá na samostatném apartmánu. Je to vlastně dobře. Teprve teď dobrou noc.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Jihlava	35	82	2,7	11,4	-3-3

Ráno sobota 25.3.

Vstáváme v 7. Hrozná situace. Ale je to nastavené tak, že v 8 máme zmizet a kolem půl deváté přijede Vlado. Snídáme každý ze zásob. Dig.

Já jsem zblajznul svůj makový závin, doufaje že nebudu s tím mákem sám. Moje očekávání byla naplněna, Hanka nezklamala se svým makovcem.

Vkt.

Viktore, ne makovec ale makovník. Po těch X kusech se mnou nakoupených a zdlábnutých by sis to mohl už pamatovat ;-) **Hnk.**

Mně to napadlo, jestli to není náhodou makovník. Ale co, je tam mák nebo není? Je. Tak to je jedno, ne? Vařil se čaj, konzumovalo se všechno možný i nemožný. Zejména Michal všechny překvapil svou osmaženou klobásou. V jejím stínu zůstalo i moje legendární ranní pivo. **Vkt.**

Tebe klobásou a mě tím jak snadno dokázal v nevybavené kuchyni najít pánev a ještě ke všemu čistou. Pak jsem pochopila. Michal se nezdráhal poprosit místní paní uklízečku o pánvičku na přípravu snídaně. A pak, že jsou muži ostýchaví a bojí se zeptat. Naše mužná část Hells tyto problémy nikdy nemá! **Hnk.**

No o jídle by to už stačilo, ne? Odchod.

Odcházíme v 8.30, směr dolů ze schodů. Kluci si jdou ještě nakoupit do Delvity. Přicházíme s bágama před obchod a jsme zvědaví, jak se dostaneme ke kólům. Včera večer se ty dveře skladu neotevřely zrovna hladce, tak jsme docela napjatí. Třeba je slunce rozehrálo. Tak ne. Objevila se slečna prodavačka, že si máme kola odvézt přes prodejnu. Dveře nejdou. Dobrý zabezpečovací systém. Kola jsou venku, bágly nasazeny. Řeší se pár technických detailů jako seřízení přesmykače Michala a tak.

Crrrrr, crrrrr. Volá Vláda. Měl být u nádraží, ale je už u Delvity. Jak to udělal? To nechápu. On je fakt asi mistr v orientaci... A je nějaký nadupaný, plný energie. A to má jenom malý batůžek na zádech. Jak to dělá? No nic. Jedeme. Já se brzy, hned na parkovišti, zorientovávám ve změní značek a jako jediný nejedu jednosměrnou... Vkt.

Cca 4m dlouhou...

Hnk.

...ale hezky spořádaně správným směrem pryč. Jsme na silnici směr náměstí. Ono známé náměstí s hnusným obchodákem uprostřed.

Začíná jmně pršet, hledáme silnici č. 19. Nevím koho to napadlo, ale někdo se zeptal nějakého domorodce. A informace je na světě. Obrat o 180° a rovně. V cestě nám stojí semafor s nezvykle krátkou zelenou a mírný déšť, který zřejmě přivolał Tomáš, protože si na náměstí provokativně sundal nepromokavé kalhoty. Matka příroda se nicméně moc nenaštvala, nějaký Horáček Ji může být zřejmě ukradený. Tomáš by to asi tak diplomaticky neřekl, asi by

využil bohatou zásobu pepných slov českého jazyka. To je ale jedno. Pokračujeme. Cestou se někde na chvíli zapomněli Vláda s Michalem, ale zase se brzy našli. Jedeme dál po silnici 19, která je, nevím proč, značená jako 602. Někdo se splet. Cesta je celkem příjemná a byla by ještě víc, kdyby pořád nevedla nahoru a dolů. Teda nahoru. Dolu by to vlastně nevadilo. Chudák Hanka to pořád nemohla vydejchat, takže byla v kopcích neustále beznadějně poslední. Alespoň mi to takhle zdůvodňovala. Ale já jsem jí v tomhle stejně nevěřil. Mně je jasný, že si to tou pomalou jízdou chtěla vychutnat. Každopádně jsem se snažil jet s ní, abych si to taky vychutnával... Vkt.

Musím uznat, že vychutnávání ve dvojici je vždy lepší než osamocně ;-))

Hnk.

Na poznámky ostatních, že Viktor je s Hankou nějak dlouho pryč, Dig s klidem odpovídá něco v tom smyslu, že kdo přítel ženy mé jest, je i přítel můj, neb orá pole mé a šetří pluh můj... Mch.

Zato taková Jarka byla pořád vepředu. No chodí do tý posilovny...

Jo a taky ta silnice nebyla taková okreska jak jsem si původně myslel - provoz na ní byl poměrně velký. Ale když jsme si vzali reflexní vesty, tak to šlo. Občas jsme doplňovali zásoby energie, ale jinak se jelo slušně.

Teď si už nějak nevzpomínám kdy a jak, ale najednou se před námi a pod námi objevilo nějaký město. Vida - Pelhřimov. Sjíždíme kopec, vjíždíme do historického centra a Tomáš se ptá místních, kde že mají to muzeum kuriozit. Radu jsme dostali, muzeum vzápětí našli. Umístěné je v historické vstupní (dolní) bráně, což mě dost překvapilo. To neobvyklé umístění.

Ještě méně obvyklé ale bylo to, že velkej Honza nemá rád muzea a že tam s námi nepůjde. No co se dá dělat. Bude hlídat kola. Vešli jsme po točících schodech, Tomáš zaplatil vstupné 60 Kč a šli jsme se divit jakými blbostmi někteří lidé zabijejí čas. Třeba nejmenší plně funkční a pojízdné kolo. Jeho autor, (ne)dospělý chlap, dokáže na tomhle 7 cm dlouhém ocelovém nic jezdit. Helmu asi potřebovat nebude. Nebo 4 metry dlouhý spacák. Hodil by se. Zkrátka blbosti plná nevytápěná věž.

Touhu po poznání ale brzdi prochladlé nohy a obyčejný, přízemní hlad. Po prohlídce tedy nemíříme do druhé budovy muzea, ale do hospody na oběd. Hotel Slávie na opuštěném náměstí nás přivítal příjemným průjezdem, do kterého jsme umístili naše miláčky. A hurá dovnitř.

Museli jsme si sednout ke dvěma stolům, velký pro nás neměli. Já jsem strategicky obsadil místo u stolu s Jarkou. Obsluha sice chlapi, ale rychlá a pohotová. Jidelní lístky byly hned na stole. Co to může být ta Šumavská bašta? Tak jsme si to dali. Bylo to dobrý, ale bylo toho málo. Skoro bych si dal ještě. Ale radši ne. Já zase tolik nejím, vždyť mě znáte, ne? Tak alespoň něco sladkého. Palačinky. Mňam. Dig předal všem nováčkům dekret, kterým byli

povýšeni na dušičky. Po částečném nasycení odcházíme.

Jedeme do té druhé části muzea. Co tam můžou mít? Budovu jsme našli hned. Kola se zaparkovala a my jsme se ponořili do světa fantazie...

V útrokách domku se skrývají výrobky ze sirek. Vázy, obrazy, model rakety Saturn, hudební nástroje. Všechno ze sirek. Mít tak jedno škrťátko. To by byla fagule. Jo - já musím prásknout, že mně Jarka skoro zavřela na záchodě!

Odjíždíme za začínajícího mírného deště. Směr ubytování v Pacově. Cestou se k nám od navigátora dostala informace, že máme zahrnout doprava na Pošnou (proč se mi to tak dobře pamatuje??). Drobnou chybou v navigaci totiž musíme jet kousek po hlavní. Ale jenom kousek. Zahnuli jsme doprava, počkali na Diga s Hankou a jeli dál, tentokrát zase z kopečka. Chvilí. V dalším useku cesty se nestalo nic zvláštního, co by stálo za to, abych si to zapamatoval. Snad jediné to, že se mi jednou podařilo předjet energii překypujícího Vláu, což i Hanka obdivně komentovala. Jenže vzápětí přišel kopec se stoupáním 10%, takže jsem nechal Vláu jet a společně s Hankou jsem obdivoval krásy Vysočiny. Jelo se ale vesele dál. A najednou vidíme nějakou civilizovanou civilizaci. Že by...? Holky takovému štěstí nechtějí uvěřit.

Vkt.

Ono se není čemu divit. Tomáš nás strašil svým hrubým odhadem 75 km a pro jistotu nechal doma jak mapu tak trasovníčky aby moc lidí nemělo šanci se orientovat. A už mám zkušenost, že 75 km se může relativně lehce stát třeba i 90 km. A zrovna na Vysočině by byl každý kilometr navíc cítit. Byla jsem připravená na další x-kilometrovou jízdu nahoru a dolů a najednou bylo vidět, že už to máme za pár... sláva!

Hnk.

Ale jo. Je to tak. Je to Pacov. Už jenom kousek. Ještě malé zdržení ve formě Tomášova porouchaného středu, které někteří využili pro potřesení rukou se svým nejlepším přítelem. Pro upřesnění: Jarka to díky Michalovi, který s tím přišel, chápe. Zkrátka se šli vymočit. Kdo je ten nejlepší přítel je teď už nasnadě...

Vkt.

Otázkou zůstává, kdože mu s tou rukou potřásá...

Dig.

Jedeme dál. Čekal jsem průjezd velkoměstem a přitom jsme se zastavili těsně za značkou PACOV. Ubytovna KČT. Ubytování hezký, pokoje jsou pro dva. Tak schválně. Co myslíte? Jarka bude zase spát sama. Pravda, při lichém počtu to takhle dopadnout muselo. Tomu já osobně říkám Waldemar. Možná se divíte, proč Waldemar? Co to je za kravinu? Malá slovní hříčka. Já jsem měl totiž na svoji SPŠE učitele Waldemara Pecha. Takže říkám někdy místo obyčejného a okoukaného „to je pech“ komplikované a nepochopitelné „to je Waldemar“.

Převlíkli jsme se a vyrazili do města na věcu. Vláda frajersky jenom ve svetru. Po krátkém bloudění jsme našli nějakou pizzerii. Máme čas do 21:30, kdy tam je rezervace. Zase jsme se rozdělili, tentokrát se ale Jarka trhla s oběma Honzama. Co se dá dělat, místo u stolu fakt není. Obsluha sice byla hezká holka, ale nějak na nás neměla čas. Až po chvíli si nás všimla a začala se o nás zajímat. Objednali jsme si jídlo, dokonce i já jsem si dal pizzu. Byla dobrá. Pivo vlastně taky. Zničehonic tady byla ta dvacátáprvní hodina třicátá minuta a nic. Vyhazov nikde. My jsme se ale stejně pro jistotu vyhodili sami. Už jsme se těšili do postýlky. Cesta byla zajímavá. Jarka se mimo jiné pokoušela být jako laňka a chodit po sněhu u silnice, což se jí ne vždy dařilo.

Vkt.

Spíš to vypadalo jako smrtelná křeč postřelené laňky. ...

Dig.

Malej Honza zase snad celou cestu protelefonoval. A jsme tady. Jenže do postýlek se ještě nejde. Sešli jsme se ve společenské místnosti, kde jsme se společensky bavili. Spolu s alkoholem. Nálada ale pomalu s narůstající únavou opadala, takže jsme šli přece jenom spát. Já jsem se šel ještě umýt a teprve v Praze jsem si uvědomil, že jsem tam v umývárni asi zapomněl sprchový šampón. Ale to je daň za čistotu.

Vkt.

Dovol abych trochu oponoval: je to daň ale za něco úplně jiného. ...

Dig.

Tak to by mě teda fakt zajímalo za co...

Vkt.

Některé věty necht' zůstanou nevyřčené...

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Pacov	64	140	57,9	15,2	1-5

Ráno 26.3. neděle

Vstávání probíhá naprosto neobvykle. První vstává Viktor a dle jeho uvážení vstaneme my. Jde o to, že večer začalo pršet a pokud bude ještě ráno, zkrátíme trasu a pojedeme do 25 km vzdáleného Tábora. Nebude-li pršet, nejen že nezmoknem, ale také pojedeme do Benešova. Ráno bohužel opravdu prší a tak nás Viktor nechal spát. Během snídáně však pršet přestalo a tak to vypadá na ten Benešov.

Já jsem nevěděl co mám dělat. Vyložena průtrž mračen nebyla, ale na druhou stranu to taky nebylo na flákání v plavkách u vody. Dokonce jsem se podíval na teletext v televizi ve společenské místnosti, ještě jsem přitom stihl sledovat příběhy šneků ze Šnekova.

Prší, všude prší. Sice ne moc, ale prší. Takže jsem tomu nechal volný průběh. Psal jsem to, co teď čtete, občas se šel podívat na chodbu, jestli prší i na druhý straně baráku; pod nohama mi místy šíleně vrzala podlaha.

Lidi se začali probouzet, dělat kravál, přesouvat se do klubu na snídani. Tak jsem se přesunul taky. Snědl jsem zbývající makové pochoutky a trochu závistivě jsem se díval, jak ostatní pořád jedí. Přišla Jarka ve svém saténovém pyžámku, ale jenom na skok, za chvíli se objevila v civilu s plnou náručí jídla. Ta se má. No nic. Já se nasytím intelektuální prací. Jak vtipně poznamenal Vláška. To je teda sranda. Ha ha ha.

Vkt.

Škoda, měl ses ozvat. U Diga v báglu čekaly výborné piškotové babety na sporádání.. Takhle nakonec skončily horším koncem než pochutnáním v kruhu přátel.. Po prolití deštovou a špinavou vodou ze silnice šly rovnou do koše. Srdce mi krvácelo. ☹

Hnk.

Rozhodlo se, že pojedeme do Benešova. Fikaně ale směrem na Tábora, takže se můžeme cestou ještě rozhodnout. Sbalili jsme se, vystrojili kola a hurá vstříc novým

zážitkům. Nejdřív přes Pacov do kopce a pak na Tábora. Chvilí jedeme z kopce, příjemné sekundy jsou ovšem vzápětí nahrazeny méně příjemnými minutami do kopce, to vše za neustávajícího deště. Někde cestou se spěchající většina rozhodla, že se pojedou doleva na Benešov. My s Hankou jsme se zase cestou do kopce kochali deštivou krajinou, takže jsme při následné jízdě z kopce málem přehlídli ostatní jak odpočívají pod střechou občudku před onou odbočkou. Já jsem to ještě ubrzdl, ale Hanka se o to ani nepokoušela. Když byla z kopce tak pěkně rozjetá, tak to nebude kazit, ne?

Vkt.

Měla jsem za to, že ostatní usoudili, že je velký déšť a čekají pod stříškou na zmírnění (no a taky trochu na mě). Díky svému pomalejšímu tempu jsem si chtěla vytvořit náskok a cedule jasně ukazovala rovně Tábor. Takže jsem jen tak pro pořádek aby se nečekla houkla na Diga na Tábor svištěla pěkně z kopce proti deštovým kapkám a stále se horšícímu počasí.
Hnk.

Osud, v našem případě Hanka rozhodla, že se pojedje přeci jenom do Tábora na vlak. Vlastně celá zbývající cesta do Tábora nás přesvědčila o správnosti tohoto rozhodnutí. K trvalému dešti se vzápětí přidala mlha, takže jsem toho v brýlích neviděl mnoho. Co viděl Tomáš asi nemusím psát. Já jsem to každopádně viděl taky.

Za vrcholem dalšího kopce se zastavujeme. Kromě holek a velkého Honzy. Nejdřív jsem zastavil já s Tomášem a Honzou. S Tomem jsme se na chvilku zbavili nepříjemných kapek na brýlích a Tomáš vytáhnul grog. Zavolal na příjíždějícího Diga, jestli nechce taky. Takové kvílení brzd jsem už dlouho neslyšel. Řídítka jeho kola se asi natočila sama a Dig už nasával...

Moje nové hezké šílené drahé nepromokavé kalhoty Axon dokazují, že nepromokavé asi skutečně jsou. S nepromokavou bundou Hannah to je krapet horší, zřejmě tlakem vzduchu který vodu úspěšně tlačí dovnitř. O botách bych se snad ani radši nevyjadřoval. A nebo jo. Náhodou docela držely. Do chvíle než jsem projel jednou větší louží. Voda potom byla nejenom na nich ale především v nich. Čvachtám ale dál, co mi taky zbývá. Jak jsem ale nenápadně škodolibě vyzvídal, nebyl jsem ve svém nevyhnutelném neštěstí sám. Snad jenom Dig ještě v Chýnově radostně oznamoval, že má ještě sucho. Následující kilometry z posledních deseti to ale změnilo. Já jsem se v Chýnově trochu, asi o 30 sekund pozdržel, a už mi všichni ujeli. Dojel jsem je až v nevím, někde daleko.

Tak kde je ten Tábor, už by tady někde mohl být ne? A hele. Tábor - Zárybníčná Lhota (klid, to jsem si nepamatoval, podíval jsem se do mapy). Že by Tábor? To by bylo. Moje pesimistické tušení se ale bohužel potvrdilo. Ta Lhota byla hezká zrada. V kopci jsme zase opustili oblast maximální rychlosti 50 km/h a pelášili dál, vstříc tomu pravému Táboru. Najednou se holky přede mnou nějak divně motají a z ničeho nic Hanka předjíždí Jarku. Že mně to nenapadlo dřív. Ach jo. Nějak je vysiluje rozrážení vzduchu. Tak jsem se toho ujal sám. Bohužel jsme zrovna vjeli do města, kopec nahoru, vzápětí dolů, kde to už poznávám. Moje snaha pomoci tedy přišla pozdě. Příště. Projeli jsme takové mládě kruhového objezdu, za viaduktem doprava a hurá na nádraží. Jarka se sice těšila na oběd v hospodě U dvou koček, kde byli loni na Velikonocích, ale čas a České dráhy jsou neuprosné. Vlak na Prahu jede za 8 minut. To stihneme. Michal koupil lístky, v bláhové naději, že se mu peníze

dostanou zpátky. Kolektiv se zorientoval ve změní několika nástupišť a vyjeli jsme na to čtvrté čekat na vlak.

Těch 8 minut šlo i s bazénem v botách vydržet. Pro jistotu jsme sundali bágly. Vlak přijel snad přesně, kola se bez zbytečných řečí nandala a my jsme se s bágáží přesunuli do vlaku. Ve vlaku se však s námi asi moc nepočítalo, takže jsme se museli rozstrkat po vagónu, jak bylo kde místo. Kde skončili ostatní nevím, ale já jsem seděl v jednom kupé s malým Honzou (truhlářem). Dřevoři (nebo dřeváci? © ...Dig) hezky spolu, že.... Samozřejmě

jsem se chtěl převlíknout a hlavně se zbavit té promoklé zelené hmoty na nohou. Na záchodě úřadovaly holky, tak jsem se na to vykašlal a převlékal se na chodbě u dveří. Vyzdímal jsem fusekle a vložky do bot, vzal si suché ponožky, obléknul si suché tričko. Pro estéty - vlastně to bylo v opačném pořadí - nejdřív bylo to tričko. Tak hotovo. Jsem v relativním suchu a teple. A to mám ještě teplej čaj v termosce. Sláva. Cesta ubíhala dobře a hlavně rychle, byl to rychlík. Cestou jsem pozoroval ty potoky vody co stékají z polí a slévají se v říčky. Místy tvořily slušné vodopády. Do Prahy jsme dorazili bez problémů. Podle mě to bylo tím, že jsme nejeli Pendolinem. Jednou se dokonce objevila na chodbičce Jarka. Její přítomnost mi hned udělala radost. Ne ovšem to, co vycházelo z jejích úst. Prý dlužím Michalovi zase nějaký prachy. Za vlak. No jo, já jsem to tušil. A za chvíli zase. Tentokrát se to obešlo beze slov. Peníze samozřejmě dám, jako byste mě neznali. Ale copak to tak spěchá?

Jsme v Praze. Balíme se, kola jsou už venku, nasazujeme bágly, já platím Michalovi.

Rozloučili jsme se s Vládou a Honzama. Na Vinohrady s námi už nevím proč nechtěli. Tak jsme osířeli. (nás šest chudáčků. © ... Dig.) Z nádraží na magistrálu, tentokrát jsme z ní ale hned sjeli, do Opletalky, okolo Sherwoodu k Bulharovi (tuším že někde tam měl stát symbol Žižkovské republiky, socha Božky s půllitrem piva v ruce, podobně jako Socha svobody v New Yorku) a přes Riegerovy sady tam. Však vy víte kam.

To je všechno.

A nebo ne. Jarka při dojezdu tak intenzivně toužila po WC, že si vzala klíče, nechala všechno před barákem a upalovala napřed.

Teď je to všechno.

Vkt.

Doufejme, že nedělní přejezd od Tábora byl v letošní sezoně nejhorší a čekají na nás už jen krásné a slunečné dny a teplo. Uvidíme co si na nás chystá příští výprava: Velikonoce. Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	54,5	172	31,8	16,6	3-6

Celková technická data:

Účast Devět jízdychtivých...: Tomáš, Vladimír, Viktor, Michal, Hanka, Jarka, Honza, Honza a Dig

Oficiálně přiznaná kilometráž **95 km**

Příště Velikonoce

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Leskovice	
<u>Jihlava</u>	Proseč	
Hosov	Pošná	
Hubenov	<u>Pacov</u>	
Dušejov	Cetoraz	
Vyskytná	Lejčkov	
Olešná	Dolní Hořice	
Pelhřimov	Chýnov	
Dubovice	Tábor	
Čížkov	Praha Vinohrady	

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Olda (Old), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan Vl. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell´s Tour ^{plus} 2006
Dig & Mch & Jrk & Tom
& Hnk & Vkt & Vld & Skp & VII.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz